

АЛИСА ДЕЙ

Изкуплението на Атлантида

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ПЕТА

ТИАРА БУКС
София
2015

Alyssa Day
ATLANTIS REDEEMED

Copyright © 2010 by Alesia Holiday
Published by arrangement with Andrew Nurnberg Associates
International.
All rights reserved

© Теодора Кузманова, превод от английски, 2014
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2015
© Яна Иванова, редактор, 2015
© Тиара Букс, 2015

ISBN: 978-954-2969-40-2

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

Изкуплението
на
Атлантида
Амса Дей

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ПЕТА

Превод
Теодора Кузманова

ТИАРА БУКС
София

Кредото на воините

Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме.

И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството.

Тогава и само тогава Атлантида
ще се възроди.

Затова ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша – емпат; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната историята на Атлантида не се е срещала „акнаша 'ан” повече от десет хиляди години.

Атланти – раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата освен огъня – и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свърхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида – Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също

Изкуплението на Атлантида

Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство – вампирите, създадени от вампир-господар.

Земляни – атлантски термин за хората.

Седемте – елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър – биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтърри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от трис-та години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли – отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират ин-

формация.

Вампири – древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и да се телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон – воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

Миертус – атлантски жаргонен израз за екскременти.

Пролог

Рим, 202 година Пр. Хр.

Бренан се отпусна на каменната стена в таверната, а в дивия му смях се долавяше нотка лудост.

– Черпя всички още по едно – бръкна в кесията си и извади завидно количество сребърни денарии, след което ги хвърли на подноса на жената. Тъмните ѝ очи се разшириха до такава степен, че Бренан съвсем ясно можеше да види бялото около ирисите ѝ.

– Твърде много са – възпротиви се тя, докато погледът ѝ крадешком се стрелна към баща ѝ: дебеличкия кръчмар, облечен в шарена тога, която макар и мръсна, го показваше като свободен гражданин на Рим. – Знаеш, че ще те измами.

Бренан взе подноса от ръцете ѝ и го сложи на масата, като не обърна внимание на чашите и жълтиците, които се разхвърчаха в различни посоки, придърпа я към себе си и обви ръце около нея в една пиянска прегръдка. Пищните ѝ гърди, които изпълваха дълбоко изрязаното ѝ елече, успяха за момент да го разсеят от преследването на ейл. Мръсният плат едва покри-

Изкуплението на Атлантида

ваше дясното ѝ зърно, но Бренан бе решен да провери дали ако я стиснеше още по-силно, то ще изскочи цялото през синия плат.

За съжаление, брилянтният му план не про- работи. В момента, в който вдиша аромата на печено месо и вино, идващ от кухнята в тавер- ната, му се прииска да не го бе правил, защото главата му започна да се върти.

– И така, красавице моя, има ли някое за- кътано място, където да отидем, за да ти дам възможност да спечелиш още от тези сребърни- ци? – сграбчи я за добре стегнатия задник и се ухили порочно.

Напоеното му с вино съзнание го успокои, че тя не беше робиня, а свободна жена и съвсем спокойно можеше да му откаже. Но на лицето ѝ се четеше пълно объркване.

– Съжалявам, но не говоря чужди езици – каза тя и се сви, сякаш очакваше той да я набие заради провала ѝ.

Измъкна се от прегръдката му и се зае със задачата да събере разпръснатите монети, като междуременно удряше през ръцете алчните благодетели на кръчмата, които искаха да си вземат монета или да си изпросят безплатна чаша вино.

Объркан от думите ѝ, Бренан премигна, но след секунда осъзна, че може би е говорел на атлантски, който, за съжаление, нямаше нищо общо с латинския. Имаше навика да обръща на родния си език в разгара на битката и когато мо- зъкът му бе напоен с алкохол.

Тези дни твърде често използваше езика на атлантите.

Усети тътена, идващ от корема му и предвидливо успя да се извърне, за да не се оригне в лицето ѝ.

– Друго място? Усамотено? – повтори той, но този път, използвайки нейния език вместо своя.

– Усамотено ли? – изражението ѝ се промени, когато долови скрития смисъл в думите му.

Вероятно през последните няколко дни не бе нито първият, нито дори десетият от клиентите на баща ѝ, търсещ мрачно и закътано място, за да остане насаме с пицната прислужница. Тази мисъл го отврати, но той я пусна и набързо пресуши чашата си, потапяйки всяко съмнение в море от възбуждащо опиянение.

Тя го хвана за ръка и го поведе през тълпата от подпийнали празнуващи, които дружно вдигнаха тост в чест на своя благодетел. Бренан се поклони нескоропосано, като едва не загуби равновесие заради неудобните сандали, докато жената, омагьосана повече от съдържанието на кесията му, отколкото от него, си проправяше път и го водеше към една врата в дъното на кръчмата.

– Погрижи се добре за нея, Бренан – извика един от най-редовните му приятели по чашка, центурион* на име Сергей. – Обича да мачкат

---

* член на младшия команден състав на римската армия – Б.р.

Изкуплението на Атлантида

гърдите ѝ, докато я чукаат.

Бренан се препъна отново и всепоглъщащото чувство за нередност прониза замъгленото му съзнание. Защо беше тук? Той бе един от най-умелите воители на Посейдон и най-накрая бе призован да служи на бога на моретата като част от елитните пазители и вместо това пропияваше времето си с второкласни жени и третокласно вино.

Прислужницата затвори дървената врата зад него и моментално сграбчи члена му през тежките гънки на тогата му и съмненията му изчезнаха, пронизани от остриите като бръснарски шипове на похотта.

– Да видим дали може да ошастливиш едно бедно и невинно момиче – изгука тя, погледна го похотливо и присви очи и устни: устни, които от години не са били невинни. След това отново стисна пениса му, но този път по-силно.

Бренан извика и с две ръце сграбчи гърдите ѝ, които бяха с размерите на пъпеши.

– Това е целта ми – отвърна той. – Защо не вдигнеш тази пола и не ми покажеш какво има отдолу?

Щом наведе главата си към нейната, очите на жената отново се разшириха, застинаха на място, почти като на риба, след това се изцъклиха и затвориха. Главата ѝ се килна назад и закръгленото ѝ тяло се отпусна, като наруши все още несигурния баланс на воина, така че и двамата се строполиха на мръсния под. Дълбоко вкоренената учтивост завладя Бренан и той

се преобърна във въздуха, докато падаха, така че той се приземи на пода и омокоти удара на изпадналата в безсъзнание жена.

– Досега не съм имал *такъв* ефект върху жените – промърмори той на амфорите, пълни със зехтин, които бяха добре подредени в близост до пулсиращата му глава, докато гледаше към нея с недоумение.

– ВСЕ ОЩЕ НЕ СИ – прогърмя нечий глас в стаята.

Бренан несъзнателно посегна към кинжала си, но намери само празната си ножница.

– СМЕЕШ ДА ВАДИШ ОРЪЖИЕ СРЕЩУ МЕН? – продължи непознатият глас, но този път звучеше раздражен.

Бренан направи опит да изчисти съзнанието си, но огромното количество ейл, което бе погълнал през целия ден, осуети всеки опит за изостряне на умствените му способности.

– Аз съм воин на Посейдон! – заяви той, но предвид обстоятелствата трябваше да признае, дори и пред себе си, това твърдение за слабо.

– ДА, ТИ СИ МОЙ ВОИН, НО ВСИЧКИ ОСТАНЛИ БОГОВЕ ЩЕ МИ СЕ ПОДИГРАВАТ ЩОМ ИСТИНАТА ИЗЛЕЗЕ НАЯВЕ.

Да му се *невиди*! Ако на Бренан му се причуваше гласа на бога на моретата, то непременно бе халюцинация, породена от виното. Бореше се с неподвижното тяло на прислужницата, опитвайки да я избута настрани, за да стане на крака и да се изправи пред това... каквото и да беше.

Изкуплението на Атлантида

След секунда обаче лъч сребърна светлина изпълни стаята и тялото на жената изчезна, сякаш никога не е било там. Воинът скочи на крака и се огледа във всички посоки, но почти се строполи на земята, когато бе връхлетян от световъртеж.

– Какво? Къде е...?

– ТАЗИ ЖЕНА НЯМА МЯСТО В НАШИЯ РАЗГОВОР. ИЗПРАТИХ Я В ДОМА Й. В МОМЕНТА СПИ В ЛЕГЛОТО СИ И ВЕРОЯТНО ЗА ПЪРВИ ПЪТ Е САМА, ЗА РАЗНООБРАЗИЕ

– чу се суровият отговор.

– Но защо сте тук? – Бренан със закъснение осъзна, че по никакъв начин не показва подходящото за бога на моретата уважение и коленичи. – Милорд, приемете най-искрените ми извинения. Нуждаете ли се от мен?

– КАКЪВ ЗЛОЩАСТЕН ПРИМЕР ЗА БОГ БИ СЕ НУЖДАЕЛ ОТ НЯКОЙ КАТО ТЕБ? – прогърмя гласът на Посейдон. – ИЗПИТВАШ ТЪРПЕНИЕТО МИ С ПИЯНСТВОТО, РАЗВРАТА И НЕВЪЗДЪРЖАНОСТТА СИ. ХАДЕС, ВЛАДЕТЯЛЯТ НА АДА, ПОИСКА ДА ТЕ ДАМ НА НЕГО.

– Хадес? – попита Бренан, опитвайки се да проследи логиката на бога на моретата. Коленете го боляха, защото бе коленичил на каменния под, а главата му кънтеше от гръмкия глас на Посейдон. Всъщност изпитваше съжаление към себе си и се чувстваше изтормозен от тежките си нещастия. – Какво би могъл да иска Хадес от мен?

– ИМЕННО! МОЖЕ БИ Е СВЪРЗАНО С ДЪЩЕРЯТА НА СЕНАТОРА? НО ЗНАНИЕТО, ЧЕ СИ ПРОПАДНАЛ ТОЛКОВА ДЪЛБОКО, ДВИЖЕН ОТ СТРАСТИТЕ И ЕМОЦИИТЕ СИ, ДО ТАКАВА СТЕПЕН, ЧЕ БОГЪТ НА ПОДЗЕМНИЯ СВЯТ ДА ТЕ ИСКА В РЕДИЦИТЕ СИ, НАЙ-МНОГО МЕ НАТЪЖАВА.

– Но...

– ТИШИНА! ЗНАЙ, ЧЕ НЕ СЪМ БОГ, КОЙТО ТЪРПИ УНИНИЕ. НИКОГА! ТЪРПЕНИЕТО МИ Е КЪМ СВОЯ КРАЙ. СЛЕД КАТО ЧУВСТВОТА И КОПНЕЖИТЕ ТИ СА ТЕ ДОКАРАЛИ ДО БЕЗДНАТА, ЩЕ ТЕ ЛИША ОТ ТЯХ ЗА ЦЯЛА ВЕЧНОСТ.

Бренан се размърда на пода и си позволи да вдигне глава и отново да го потърси с поглед, но богът на моретата бе разкрил единствено гласа си.

– Не искам да бъда нагъл, но когато казвате за цяла вечност...

Светкавица и гръмотевица връхлетяха в стаята и повалиха Бренан на земята, с лице към пропития със зехтин и мръсотия каменен под.

– ОСМЕЛИ СЕ ДА МЕ ПОПИТАШ ОЩЕ ВЕДНЪЖ И ЩЕ ПРЕКАРАШ НЯКОЛКО ЖИВОТА В ЧИСТЕНЕ НА ТАЗИ МРЪСОТИЯ С ЕЗИК!

Бренан кимна и не посмя да изрече и дума, докато гореща тежка струя кръв се спусна от очуканата му глава, отстрани по лицето му. Тишина. Разбрано.

– ПРОКЛИНАМ ТЕ ДА ПРЕКАРАШ ВЕЧНОСТТА, ЛИШЕН ОТ ЧУВСТВА, ДОКАТО

НЕ НАСТЪПИ МОМЕНТЪТ ДА СРЕЩНЕШ ИСТИНСКАТА СИ СПЪТНИЦА. НЯМА ДА ИЗПИТВАШ НИТО ТЪГА, НИТО РАДОСТ, НИТО ГНЯВ, НИТО НАСЛАДА.

Още една гръмотевица прогърмя в стаята и Бренан, макар и късно, се запита защо никой от посетителите в кръчмата не провери що за буря вилнее в стаята за провизии, но бе прекъснат от бога на моретата.

– ВСЕКИ ПЪТ, КОГАТО Я СРЕЩНЕШ, НАНОВО ЩЕ ИЗПИТВАШ ВСИЧКИ ЕМОЦИИ, КОИТО СИ ПОТИСКАЛ ПРЕЗ ГОДИНИТЕ, ВЕКОВЕТЕ, ДОРИ И ХИЛЯДОЛЕТИЯТА.

Посейдон се изсмя – звук, в който ясно бе изразена силата и яростта на приливни вълни, които биха могла да разрушат цивилизации.

– АКО ТОВА НЕ Е ДОСТАТЪЧНО ДА ТЕ УНИЩОЖИ, НАД ТЕБ ЩЕ ТЕГНЕ ОЩЕ ЕДНО ПРОКЛЯТИЕ. ВСЕКИ ПЪТ, ЩОМ ТВОЯТА СПЪТНИЦА Е ДАЛЕЧ ОТ ОЧИТЕ ТИ, ТИ ЩЕ Я ЗАБРАВЯШ. САМО КОГАТО Е МЪРТВА И СЪРЦЕТО Ѐ СПРЕ ДА БИЕ, А ДУШАТА Ѐ НАПУСНЕ ТЯЛОТО, СПОМЕНИТЕ ТИ ЗА НЕЯ ЩЕ СЕ ВЪРНАТ ПРИ ТЕБ И ТОВА ЩЕ ТИ ПОЗВОЛИ ДА ТЪРСИШ ПОКАЯНИЕ ДО КРАЯ НА ДНИТЕ СИ, ЗАДЕТО ОПОЗОРИ ИМЕТО НА ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН.

Бренан продължи да лежи на пода, лишен от разумен отговор, докато чудовищното деяние на бога на моретата придобиваше смисъл; вонящ на кръв и вино, но все още твърде пиян, за да осъзнае пълната степен на това, което се

случваше с него.

– Не мислиш ли, че е прекалено жестоко? – успя да произнесе той.

– ТЯ ОТНЕ ЖИВОТА СИ, ГЛУПАКО. НЕЙНИЯ И ТОЗИ НА ДЕТЕТО, КОЕТО НОСЕШЕ. ДЕТЕ, ЗА КОЕТО ОРАКУЛИТЕ ПРЕДРЕКОХА, ЧЕ ЩЕ МИ СЛУЖИ ДОБРЕ – последва още един тътен. Морският бог изрече последните си поучителни слова и изчезна. – ПОМНИ!

Особеното чувство за тежест, което винаги придружаваше същество с такава мощ, вече го нямаше, а ушите на Бренан пищяха от болка, докато свикваха с липсата му. Топлината премина през ушните му канали и воинът се запита дали това, което избухна в мозъка му, беше нещо, което лечителите в Атлантида ще могат да излекуват, макар и да бе дело на самия Посейдон. Но егоистичните му мисли внезапно изчезнаха, смазани от тежестта на думите на бога на моретата. Корелия бе отнела живота си?

Отрицанието изгори замъгленото му от алкохол съзнание. Не можеше да е вярно! Би трябвало досега да е чул. Нали?

Дете? *Неговото* дете? При мисълта за случилото се, болка, по-силна, от допустимото разкъса тялото му, той се хвана за бушувания си стомах и няколко пъти се претърколи по мръсния под. Тя се бе самоубила и заедно с това бе отнела живота и на детето му. Заради това, което той, Бренан, бе сторил. Не! *Не!*

Не. Не може да е истина.

Изкуплението на Атлантида

Бе ѝ предложил да се венчаят, но бе подигран за постъпката си. Тя не спомена дете... Но неговият бог му бе казал. Самият Посейдон.

Щом истината проникна в съзнанието на боеца, той отметна глава назад и даде глас на агонията, докато отново и отново удряше с юмруци по каменния под. Не. Какво бе сторил...? Какво... *какво?*

Нещо се случваше с него. Болката изчезваше, изплъзваше се от душата му със същата лекота, с която дрехите на Корелия се смъкваха от тялото ѝ по време на уредените им срещи. Страшна скованост, отвратителна в своята празнота, взе превес над сетивата му, задушавайки го. Съвсем за минута изпита ужас от непознато чувство, но след миг ужасът изчезна. А на негово място се разпростря обширна празнота.

Бренан, почти безчувствен към кръвта, която свободно течеше от раните на ръцете, лицето и тялото му, се насили да се изправи и се опита да насочи мислите си към себе си, дълбоко в себе си, за да провери колко дълбоко тази празнота бе заровила разума и душата му.

Стоеше там напълно сам минути, а може би и часове в опит да открие малка частица от болката, която допреди минути го разкъсваше заради смъртта на Корелия и детето им, търсейки остатъци от ужаса, сполетял го заради проклятието на Посейдон.

Нищо. Абсолютно нищо. Не чувстваше болка, нито пък долавяше страх. Не усещаше абсолютно нищо освен огромна, мрачна праз-

нота в опустялата му душа, където преди миг пребиваваха емоциите му. Сетне бавно вдигна кинжала си, който бе паднал на мръсния под и се насочи към вратата. Трябваше да се върне в Атлантида и да понесе наказанието за престъплението си. Но осъзна, че нито се страхува, нито ужасява от резултата.

Ужасът също беше емоция. Безстрастно се опита да категоризира всичко, което бе загубил, въпреки че не можеше да почувства самата загуба. Виждаше иронията и това го караше да вярва, че тази ирония сама по себе си е интелектуална конструкция. След като вдигна кинжалите си и ги прибра в ножниците им, се насочи към вратата и прекоси кръчмата с намерението да намери водорасли, а с тях и портала. Никой в таверната не продума, докато Бренан минаваше през нея и дори и най-безразсъдните се въздържаха да го извикат, сякаш видели срама и позора, изписан по лицето му,

Но разбира се, не можеха, защото той не изпитваше нито едно от тях, освен като някакви далечни реалности. Към Атлантида тогава, въпреки че, добрият и лесен вариант бе да забие собствените си остриета в сърцето си. Смъртта щеше да е лесна, бърза и много по-милостива от това, което заслужаваше, задето с действията си бе причинил смъртта на невинна и детето ѝ.

Неговото дете.

Вечност, изпълнена с наказания, нямаше да бъде достатъчна за това, което бе сторил.